Nagy Lea

Sophie Brasserie

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 38. szám, 2019. szeptember 20.

*(06. 04. Első naplóbejegyzés)*A férjem egy ideje eljárogat esténként egy francia étterembe. Egyre többször költi ott el minden pénzét különleges vacsorákra. Az étterem a *Deuˆle* folyó mentén helyezkedik el. Eleinte csak hétfőnként és péntekenként járt oda a barátaival, de mostanra általánossá vált, hogy majdnem mindennap ott eszik, szerda és szombat kivételével. Ugyanis ezek a mi napjaink, ehhez igazán ragaszkodtam. A férjem régen rajongott a főztömért. Ajváros, kapribogyós balkán spagettik, forró, áfonyás házikuglófok és a hétvégi spanyol desszertek boldog világa volt a miénk. Persze, valahol azért a lelkem mélyén sejtettem, és bizarr módon érdekelt, sőt mi több izgatott is annak a gondolata, hogy egy nap ráun a főztömre, és gasztronómiai kalandozásokba kezd. Így hát jobbnak láttam megbeszélni vele a dolgot, hogy ez nekem is rendben van, ha ő is ezt akarja, és így nem kell bujkálni, hogy a Sophie Brasserie éttermben tölti élete esti óráit. Mindezt kihívásnak fogtam fel, ez legalább elterelte a gondolataimat, komoly csatába kezdtem, ugyanis a hét azon két napján, amikor velem volt, egzotikusabb ételekkel készültem neki, hogy visszaszerezzem a szerelmes ízlelőbimbóit, melyek már apadozni látszottak egy ideje.